

STEFANIE LONDON

Chlupáci z Park Avenue

STEFANIE LONDON

Chlpáči

z
Park Avenue

Preložila Barbora Andrežalová

STEFANIE LONDON

Pets of Park Avenue

Copyright © 2022 by Stefanie Little

All rights reserved

Translation © 2024 by Barbora Andrežalová

Cover design © 2024 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

STEFANIE LONDON

Chlpáči z Park Avenue

Z anglického originálu Pets of Park Avenue (HQN, Toronto, Ontario, Canada 2022) preložila Barbora Andrežalová.

Zodpovedná redaktorka Perla Bartalošová

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 385. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-551-9895-8

*Justinovi,
mojej láske na veky vekov*

1

Scout Myersová si vedela predstaviť niekoľko dobrých dôvodov, prečo byť na všetkých štyroch s vystrčeným zadkom, ale podriaďovanie sa najneprijemnejšiemu kocúrovi na svete medzi ne nepatrilo. Isaac Mewton – áno, tak sa naozaj volal – bol škótska klapouchá mačka s tou najmilšou tvárou, akú ste kedy videli. Nanešťastie, napriek tej rozkošnej tváričke ako stvorenej na fotografovanie mal kocúr rovnakú povahu ako starí nevrlí dedkovia, ktorí radi pozerali z okna a nadávali deťom, že behajú po trávniku.

A Scout pritom milovala zvieratá. Jednou z najlepších vecí na jej práci v Labkách v meste, prvej newyorskej agentúre zameranej na sociálne siete pre domáce zvieratká, bolo, že sa mohla celý deň pohybovať medzi chlpmi.

Isaac Mewton bol však už oficiálne na jej zozname otrasných klientov.

„Tam vzadu vidím niečo lesklé,“ ukázala jeho majiteľka prstom. „Bez jeho obľúbenej hračky jednoducho nemôžeme pokračovať. Neobsedí na mieste.“

Scout zaľala zuby a strčila ruku medzi stenu a bie-

lu knižnicu z Ikey. Zvraštila tvár, v duchu sa pomodlila, aby sa v tom zákutí neskrýval nejaký odporný exemplár newyorského hmyzu, a natiahla prsty.

„No tak,“ zamrmlala. „Kde si?“

Nakoniec sa končekmi prstov dotkla niečoho tvrdého a plastového. To muselo byť ono. Nechápala, ako sa kocúrovi podarilo trafiť svoju hračku tak silno, že sa zakliesnila do takého malého priestoru. Pripadalo jej to rovnako neuveriteľné ako očakávania tejto klientky. No vážne, ako mali z jej drahého kocúrika urobiť hviezdu, keď nedokázal obsedieť ani pre jedinú fotku?

„Mám to!“ Vypáčila ruku s hračkou spoza skrine.

„Skvelé, môžeme sa teda do toho konečne pustiť?“ Klientka sa pozrela na Scout, akoby to všetko bola jej vina. „Mám dohodnuté stretnutie.“

Labky v meste neboli len Scoutiným pracoviskom, bol to jedinečný projekt jej najlepšej kamarátky a záchranné lano, ktoré Scout potrebovala, keď jej život už nemohol klesnúť hlbšie. Každý deň prichádzala do práce s cieľom odvieť čo najlepšiu prácu pre seba aj pre svoju šéfkú.

To znamenalo, že sa musela usmievať, aj keď hcela tej osobe hodiť do hlavy oblúbenú hračku jej mačky.

„Čo keby ste ho primali, aby sa s ňou hral?“ navrhla Scout a podala jej tvrdý krúžok z priehľadného plastu posiaty trblietkami. „Možno bude vnímavejší, keď to bude od vás.“

Žena sa prikrčila pred kocúra a pokúsila sa ho hračkou zaujať. On ju však okamžite odbil na druhú stranu miestnosti, kde narazila do steny a padla na zem.

Fotografka, ktorá preukázala takú mieru trpezlivosti, že by ju mali vyhlásiť za sväticu, mlčky zdvihla obočie. Toto nikam nevedlo. Isaac Mewton sedel na zamatovom taburete a za chrbtom mal umne naranžovanú policu s knihami, ktorú Scout a fotografka pripravili špeciálne pre jeho portrét, a gánil na všetkých v miestnosti ako nahnevaný kráľ.

Nastal čas vyskúšať niečo nové. Scout vyťahla z ich skrýše v kancelárii hračku z peria. Potrebovala mať tie fotky hotové hneď. Isla sa mala vrátiť o necelých päť minút a oni ešte nemali ani jeden poriadny záber.

Ruku na srdce, ktorý klient by chcel pracovať s takým náročným a večne nespokojným modelom?

Napriek tomu Scout nechcela, aby to vyzeralo, že nemá veci pod kontrolou.

„Takéto nemá rád.“ Majiteľka kocúra pokrútila hlavou a ukázala na hračku z peria. „To nebude fungovať.“

„Nuž, vyskúšali sme všetky hračky, ktoré ste si so sebou priniesli, takže nám ostáva už len modliť sa,“ odvetila Scout stroho a podráždene sa usmiala. *Panebože, daj mi silu, aby som si s touto ženskou poradila!* Iste, aj kocúr bol poriadne otravný, ale zviera je skrátka zviera. Nemožno mu vyčítať jeho správanie. Zato jeho ľudský náprotivok...

Cvak!

Isaac Mewton zmeravel, uprel zrak na novú hračku a fotografka využila okamih, aby začala cvakať. Scout jemnými pohybmi posúvala hračku z pierok a kocúr ju intenzívne sledoval. Zdvihol jednu labku a capol po nej, ignorujúc neustále *cvak, cvak, cvak* fotoaparátu.

Asi toľko k tomu, čo nemá rád.

Scout prehltna uštipačnú poznámku a sústredila sa na to, aby kocúra čo najviac zapojila do hry, aby mohli stretnutie čo najrýchlejšie ukončiť. Majiteľka vedľa nej podráždene zafučala, akoby nemohla uveriť, že jej miláčik Isaac vyvrátil jej tvrdenie.

Keď skončili a žena s kocúrom opustili kanceláriu Labiek v meste, Scout s úľavou spustila plecia. Prácu s ľuďmi a so zvieratami milovala, ale takéto arogantné paničky, ktoré si mysleli, že im patrí svet, jej poriadne pili krv. Asi to bol pozostatok z detstva. Scout po matke zdedila len traumy a osobnostné zvláštnosti, zato jej však dala jednu veľmi dôležitú lekciu.

Nikto jej nič nedlhoval. Čokoľvek v živote chcela, musela si to zaslúžiť.

„Sú všetci vaši klienti takíto?“ spýtala sa fotografka, keď si balila vybavenie. „Tá žena si tuším myslela, že jej kocúr má prinajmenšom kráľovský pôvod.“

Scout pokrútila hlavou. „Väčšinou sú milí a šťastní, že im pomáhame. No vždy sa nájde zopár takých, ktorí si myslia, že sú superstar, a odmietajú vynaložiť akékoľvek úsilie.“

„Ako dlho fungujete? Ešte len pár mesiacov, však?“

„Šesť mesiacov.“ Scout sa neubránila žiarivému úsmevu. Možno to nebol jej biznis, ale bola prekliatohrdá, že je jeho súčasťou. „A zmluvu s nami uzavrelo už vyše dvadsať klientov.“

„Vrátane slečny Kyslý ksicht a jej zúrivého mačacieho pána?“

„V poslednom čase sme mali niekoľko požiadaviek na mačky a on bol zďaleka najroztomilejší.“ Scout si

vzdychla. „Dúfajme, že bude mať lepšiu náladu, keď nadíde čas na platenú spoluprácu.“

Labky v meste zastupovali klientov so štyrmi (a šiestimi) nohami. Ľuďom, ktorí viedli účty svojich domácich miláčikov na sieťach, poskytovali poradenstvo v oblasti sociálnych médií, pracovali na stratégii značky a vo všeobecnosti pôsobili ako sprostredkovateľ sponzorských zmlúv a iných typov príležitostí. Taktiež dohadzovali zvieracie talenty na natáčania reklám, a to ako v tlači, tak aj v televízii. Každý deň bol iný. Scout riadila operatívnu časť práce, ako napríklad rezervovanie stretnutí, dohľad nad fotografovaním, komunikáciu s médiami a konzultácie s externými pracovníkmi, ako sú fotografi a špecialisti na starostlivosť o zvieratá. Okrem toho sa starala aj o ďalšie bežné veci, napríklad o to, aby im nedošli psie maškrtky alebo kapsuly do kávovaru.

Isla vždy hovorila, že ich poslaním je urobiť internet šťastnejším a chlpatejším miestom, a Scout sa to náramne páčilo.

Pár minút po tom, čo sa Scout rozlúčila s fotografkou, sa otvorili vchodové dvere. Hoci bola ich kancelária roztomilá, bola to len taká kutica, takže Scoutin stôl sa nachádzal v čakárni, a preto slúžil zároveň ako recepčný pult.

Isla vošla dnu, vlnený kabát mala prehodený cez predlaktie a dlhé tmavé vlasy jej v jemných kučerách poskakovali okolo pliec. Mala na sebe bledomodrú blúzku, obtiahnuté čierne nohavice a strieborné lodičky na vražedne vysokom podpätku – oveľa elegantnejší outfit, než aký zvyčajne nosila do kancelárie. Hoci Scout čiernu milovala, pri práci s ich chlpatými klientmi to nebola najlepšia voľba.

Isla však bola na dôležitom obchodnom stretnutí, takže sa nemusela obávať psej srsti.

„Tie lodičky,“ zhíkla Scout. „Páni!“

„Sú nádherné, ale byť v nich celý deň je mučenie.“ Zvalila sa do jedného z ružových zamatových kresiel pri stene, odkopla topánky a úľavou zastonala.

„Začiatočnícka chyba,“ podotkla Scout. „Teraz ti nohy napuchnú a už ich neobuješ.“

„Je mi fuk, či sa dnes večer budem musieť stretnúť s Theom bosá, v žiadnom prípade si ich nenechám na nohách ani o sekundu dlhšie, ako je nevyhnutné.“

„Hmm, bosá do luxusnej reštaurácie. Veľmi nóbl.“

Isla sa usmiala. „Theo ma miluje takú, aká som, aj s pľuzgiermi a so všetkým.“

Bola to pravda. Scout si nebola istá, či niekedy videla takého zamilovaného muža.

Ani počas vlastnej svadby?

Odsunula nepríjemnú pripomienku nabok. Posledné, čo teraz potrebovala, bolo, aby jej klesla nálada a myšlienky sa ubrali neželaným smerom, napríklad k tomu, že je stále vydatá.

Alebo že svojho manžela nevidela už päť rokov.

„Premýšľala som,“ povedala Isla, keď sa sklonila, aby si pomasírovala pätu. „Viem, že to robíme len krátko, ale možno je načase pouvažovať o tom, že by sme zamestnali niekoho ďalšieho.“

Scout zovrelo srdce.

A ty si si myslela, že je možno načase začať sa baviť o povýšení. Ďalší seabklam.

Nezáležalo na tom, koľkokrát zamestnávateľ inicioval takýto rozhovor s veľkým R, zakaždým to bolelo rovnako. A ona dostávala padáka oveľa častejšie ako priemerný človek... hádam aj trikrát tak

často. Jej stará mama raz povedala, že Scout je ten typ človeka, ktorý sa ľudia naučia mať radi.

Najprv si myslela, že to znamená, že je jedinečná. Časom si však uvedomila, že to nebol kompliment.

Výpoveď od Isly by ju zaboľela o to silnejšie, že boli najlepšie kamarátky. Boli nerozlučné od prvého dňa na strednej škole, keď bola Scout to divné nové decko, čo sa prisťahovalo. Šikanovali ju pre pochybné kadernícke zručnosti jej mladej matky a šatník zo secondhandu. Isla sa jej zastala a odvtedy boli nerozlučné.

Dostať výpoveď od jediného človeka, ktorý v ňu kedy veril, by ju veľmi zasiahlo.

„Nieкого ďalšieho?“ zamumlala.

„Áno.“ Isla si jej vnútorný nepokoj zrejme nevšímala. „Darí sa nám lepšie, než som si kedy predstavovala. Ak zoženieme nieкого, kto by ti pomohol s administratívou, mohla by si sa viac sústrediť na manažment klientov.“

Zažmurkala. „Aha.“

Jej šok sa musel odrážať aj v hlase, pretože Isla odtrhla zrak od svojej dorážanej nohy a zdvihla obočie. „Čo si predpokladala, že som mala na mysli?“

„Nebola som si celkom istá.“ Scout sa rozjasnila tvár.

Pochybovať o sebe bolo pre ňu rovnako prirodzené ako dýchať. Ťažko sa to však zakrývalo, keď ste pracovali s niekým, kto vás poznal ako svoje to-pánky. Isla poznala všetky jej dobré stránky, ako napríklad jej priateľskú povahu a schopnosť vzbudiť v ľuďoch pocit, že sú vítaní a začlenení, ale aj všetky jej zlé stránky, ako povedzme to, že napriek naozaj

úpornej snahe dokázala byť trochu... roztržitá. A nedochvilná. A občas jej bolo treba niečo povedať viackrát, aby sa jej to vrylo do pamäti.

„Nechystám sa ťa vyhodiť,“ povedala Isla s vážnym výrazom v tvári. „A to nielen preto, že sme kamarátky. Som s tvojou prácou spokojná a myslím si, že tvoríme skvelý tím.“

Scout vydýchla a premkla ju úľava. „Ja tiež.“

„Lenže na to, aby sme prerazili, potrebujeme klienta, či už nového alebo existujúceho.“ Isla upierala pohľad na čosi, čo Scout nemohla vidieť, akoby na nejakú imaginárnu horu, na ktorú chcela vyliezť. Tento pohľad u nej vídala, odkedy sa poznali. „Ak sa nám to podarí, budem mať istotu, že si budujeme cestu k ďalším úspechom, čo znamená, že môžeme spolupracovať s väčšími inzerentmi a uzavrieť lepšie platené zmluvy. Potom ťa môžeme presunúť na manažment klientov na plný úväzok a najať na administratívu niekoho iného.“

Namiesto toho, aby Isla premýšľala o prepustení, plánovala jej povýšenie!

Scout zalial hrejivý pocit. „Naozaj?“

„Áno,“ prikývla Isla. „Viem, že to dokážeš.“

Prvý raz v živote mala Scout prácu, ktorá sa jej páčila, pracovala s ľuďmi, ktorých si vážila, a mala pred sebou možnosť napredovania. Začala sa v nej prebúdzajú nádej. Tak dávno nikto neveril v jej schopnosti. Tak dlho v ne neverila ani ona sama.

Teraz jej Isla predostrela výzvu a Scout bola odhodlaná dosiahnuť tento cieľ a tvrdou prácou si zaslúžiť povýšenie. Nechcela nič zadarmo, mienila chytiť túto príležitosť za pačesy a vlastným úsilím dokázať, že na to naozaj má.

„Nájdeme ďalšiu virálnu senzáciu,“ vyhlásila a sebaisto prikývla. „Viem to.“

Isla sa rozžiarila. „Dobre. Teraz už musím vyraziť na tú schôdzku s Theom. Budeš dnes večer s Lizzie?“

„Áno, máme sa stretnúť.“ Vôbec sa nesnažila zakryť ten širokánsky úsmev, ktorý sa jej rozhostil na tvári.

„Vezmi z mojej kancelárie nejaké propagačné sušienky.“ Isla sa so zvráštenou tvárou snažila natlačiť nohy späť do lodičiek. „Tie v tvare mačiek a psov.“

„Si si istá? Tie by jej určite chutili.“

„Prosím ťa o to. Pojedám ich, keď som príliš za-neprázdnená, aby som sa poriadne naobedovala. Potrebujem ich mať od seba čo najďalej.“ Prehodila si kabelku cez plece a zamierila k dverám. „Uvidíme sa zajtra.“

„Uži si večeru.“

Isla sa usmiala a pri odchode jej zamávala. Scout za ňou zamkla, aby mohla dokončiť rutinnú prácu na záver dňa, ktorá zahŕňala vysávanie chlprov z dlážky, odpovedanie na všetky súrne e-maily, poutieranie všetkých povrchov a vystriekanie miestnosti osviežovačom vzduchu.

Aj keď celý deň pracujú so zvieratami, rozhodne tak nechceli voňať.

A hoci sa im v podnikaní darilo, stále si nemohli dovoliť platiť za ďalšie služby, ako je upratovanie, preto si Scout a Isla rozdelili tieto povinnosti medzi sebou. Keď sa všetko lesklo, schovala čistiace potreby, zhasla svetlá a pred odchodom si vzala kabát a kabelku. Ďalší úspešný deň v Labkách v meste!

Na Manhattane bolo v ten deň sychravo. Zima odmietala poľaviť, ulice lemovali špinavé, napoly roztopené snehové záveje, ale nič z toho jej nemohlo pokaziť

náladu. Dokonca ani skorý súmrak, snehová brečka na chodníkoch či štipľavý vietor.

Črtalo sa pred ňou povýšenie na pozíciu manažérky klientov... Páni. Keď Isla súhlasila, že ju zamestná, Scout sa tajne obávala, že to môže zničiť ich priateľstvo. Zúfalo však v živote potrebovala niečo pozitívne a stabilné – nehovoriac o pravidelnej výplate – a Isla tu pre ňu vždy bola.

Okrem toho chcela vidieť, ako podnik jej priateľky rastie, a ak k tomu mohla sama prispieť, o to lepšie.

Celé roky bol jej život sledom neúspechov – nedokázala si získať matkinu pozornosť, dobre sa učiť, zapáčiť sa prísny starým rodičom ani vybudovať a udržať si fungujúce manželstvo.

Tentoraz už nezlyháš.

Možno sa veci konečne začali uberať správnym smerom.

O štyridsať minút neskôr Scout kráčala po ulici, na ktorej bývali jej starí rodičia, a v ruke zvierala malú škatuľku plnú rozkošných sušienok v tvare zvieratiek z kancelárie Labiek v meste. Ako zvyčajne jej zvieralo žalúdok a v krku sa jej robila hrča.

Napriek tomu, že ju krátko pred osemnástimi narodeninami vyhodili z ich domu – čo jej pripadalo ako pred celou večnosťou –, stále sa jej zmocňoval ten istý zvláštny pocit, kedykoľvek sem prišla. Bolo to, akoby vstúpila do stroja času a preniesla sa späť do svojich tínedžerských rokov. Možno to bolo tým, že ju tak stále vnímali – ako vzdorovité, ľahkovážne a sebecké dievča.

A pritom sa zo všetkých síl snažila taká nebyť.

V skutočnosti taká nebola ani vtedy. Nie pod povrchom.

Lenže po rokoch citového a fyzického zanedbávania zo strany matky si okolo srdca vystavala vysoké múry. Keď vyrastala, jej mama sa so svojimi rodičmi odcudzila. Tí o Scoutinej existencii prvých dvanásť rokov jej života dokonca ani nevedeli.

Keď sa vrátili z pobytu v Spojenom kráľovstve, zistili, že ich dcéra má nielen jedno dieťa, ale je rovno tehotná s druhým. Do trinástich rokov Scout žila v polorozpadnutom jednoizbovom byte, ktorý smrdel ako mokrý večeň a po dlážke sa uprostred noci preháňali šváby, a odrazu mala vlastnú posteľ. Už žiadne spanie na prístelke!

Spočiatku sa cítila ako princezná.

Ozajstná posteľ. Skriňa, o ktorú sa nemusela deliť s mamou a čistiacimi prostriedkami. Jedlo mala vždy, keď bola hladná. Večera, ktorá stála na jedálenskom stole každý večer v rovnakom čase.

Vtedy si myslela, že jej starí rodičia sú neskutoční boháči. Teraz vedela, že sú to priemerní členovia vyššej strednej triedy – mali pekný dom, ale zďaleka nie najväčší v štvrti. Elegantné auto, ktoré však malo vyše desať rokov. Pravidelne chodili na dovolenky, ale vždy sa snažili zohnať letenky so zľavou.

V tom čase to však bol pre Scout nevídaný luxus.

Škoda, že sa z pozláteného zámku vykľula klietka.

S nervóznym pocitom v bruchu dorazila k domu a zamierila ku krátkemu schodisku vedúcemu k dverám. Hoci dom vyzeral útulne a obyčajne, vedela, že namiesto vrúcneho privítania príde závan arktického vzduchu. Lizzie mala zakázané otvárať – kvôli nebezpečným cudzincom a tak ďalej. Stará mama zvy-

čajne využila túto príležitosť, aby sa uistila, že aj Scout pozná „pravidlá domu“, akoby jej ich neotlkali o hlavu celé roky.

Čo by dala za to, keby ju Lizzie prišla navštíviť namiesto toho, aby musela chodiť ona sem. Alebo ešte lepšie, keby s ňou žila. To však neprichádzalo do úvahy. Raz bola naozaj blízko, ale ako zvyčajne, jej impulzívna povaha všetko zničila. Zdvihla ruku a zabodla prst do zvončeka, pripravená pri nepríjemnom melodickom zvonení znechutene zvrátiť tvár, ale žiadny zvuk sa nezval. Práve keď to chcela skúsiť znova, ozvali sa zvnútra kroky a Scout zdvihla obočie. Jej starý otec zvyčajne neotváral dvere, ale musel to byť on. Jeho krívanie po starej autonehode bolo nezameniteľné. O sekundu neskôr sa dvere otvorili.

„Scout,“ povedal a strnulo prikývol. Bol to vysoký muž s hustými striebornými vlasmi a malými okuliarmi bez rámu, ktoré mal ustavične na nose. Aj v domácom prostredí nosil vždy košeľu s golierom, úhľadne vyžehlené nohavice a sálala z neho profesorská charizma. „Poď ďalej.“

„Norman,“ odvetila a prikývla. V deň, keď si balila kufre, sa jej do očí tísli slzy a čosi sa v nej nenávratne zlomilo. Sľúbila si, že ich bude navždy oslovovať len krstným menom. Už si nezaslúžili, aby ich nahlas oslovovala babka a dedko, hoci tak o nich v hlave stále premýšľala. „Rada ťa vidím.“

Chrapľavo sa zasmial a podržal jej dvere. „Nemúsiš klamať. Ale oceňujem, že sa pokúšaš byť zdvorilá.“

Scout prešla cez vchodové dvere a tak ako vždy, aj tentoraz ju prepadli spomienky. Stále to tu voňalo rov-

nako – zmesou levandule, leštidla na drevo a niečoho, čo sa pieklo v rúre.

„Sme dospelí. Myslím, že kvôli Lizzie môžeme byť niekoľko hodín zdvorilí.“ Stískala škatuľku so sušienkami, až jej beleli hánky, a snažila sa zostať vnútorne silná. „Nemusíš ma ani oboznamovať s ‚pravidlami domu‘. Viem, čo sa odo mňa očakáva.“

Starý otec naklonil hlavu a premeral si ju, akoby skúmal zviera v zoolologickej záhrade. Bol to akademik skrz-naskrz, odjakživa mal v sebe čosi odťažité. Akoby sa na svet pozeral cez mikroskop a všetko videl len ako dáta. Rozmýšľala, či ju niekedy vnímal ako osobnosť alebo či preňho stále bude len neúspešným experimentom.

„Som rád, že chápeš pravidlá, ale musím sa s tebou pred večerou porozprávať. Poď na chvíľu do mojej pracovne.“ Pokynul Scout, aby ho nasledovala.

Pracovňa starého otca bola presne taká, akú by ste očakávali od muža, ktorý zasvätil svoj život vzdelaniu a vedomostiam. Na stenách viseli jeho zarámované diplomy a ocenenia spolu s rôznymi fotografiami, na ktorých bol v slávnostnom habite pri príležitosti promócií. Za jeho pracovným stolom sa týčili dve obrovské knižnice, ktoré sa prehýbali pod ťarchou učebníc, encyklopédií, akademických časopisov a výskumnej dokumentácie. Stôl bol veľký, prispôsobený mužovi jeho veľkosti – fyzickej aj akademickej –, a za ním trónilo starožitné kožené kreslo. Po stole boli rozhádzané papiere posiate jeho rukopisom napísaným jeho obľúbeným perom.

Skôr než zavrel dvere, preletel pohľadom po chodbe, akoby sa chcel uistiť, že tam nikto nie je. „Preruším svoj dôchodok.“

„Aha.“ Scout zažmurkala. Nebola si istá, čo od toho vyhlásenia vzhľadom na jeho zreteľnú snahu o diskretnosť očakávať. „Gratulujem?“

„To je otázka alebo konštatovanie?“ Pokrútil hlavou. „Na tom nezáleží. V každom prípade som ťa chcel informovať, pretože to miesto, čo mi ponúkli, je v Berkeley.“

Scout si na okamih myslela, že sa jej zastavilo srdce. „Berkeley... v Kalifornii?“

„Presne tak.“

„A ide...?“ Na chvíľu sa jej zamotala hlava, dôsledky tejto správy sa na ňu valili ako privalová vlna. „Lizzie...“

„Všetci sa tam plánujeme presťahovať,“ odvetil starý otec so svojím zvyčajným kamenným, ťažko čitateľným výrazom. „Vrátane Lizzie.“

„Nie,“ hlesla a potriasla hlavou.

Už tak boli jej návštevy u sestry krátke a pod príslym dozorom. Už tak jej vôbec nestačili, pretože chcela mať svoju mladšiu sestru stále pri sebe. Lenže starí rodičia prísne kontrolovali, koľko vplyvu a prítomnosti má Scout v Lizzinom živote, a tvrdili, že chcú pre najmladšiu vnučku Myersovcov len to najlepšie.

Život Lizzie sa výrazne líšil od toho Scoutinho, pretože keď sa jej mladšia sestra narodila, doniesli ju z nemocnice rovno do tohto domu. Celý život žila na jednom mieste, nevedela, čo to znamená byť hladná alebo čakať, kedy príde nejaký dospelák domov, aby ju uložil do postele. Mala len matnú predstavu o tom, aká je ich matka. Realitu nikdy nezažila.

Vďaka tomu bola citlivá a krehká, presne ako by dieťa malo byť.

„Viem, že to pre teba nie je dobrá správa,“ povedal Norman a jeho črty nezvyčajne zmäkli. „Nadzávame sa však, že pre Lizzie bude najlepšie, ak zostane s nami, aj keby to znamenalo, že sa musí presťahovať.“

Scout sa roztriasli kolená, no prv než stihla úplne spracovať, čo sa deje, ozval sa zhora hlas. „Už je tu Scout? Počula som dvere!“

Norman na ňu vrhol pohľad. „Prosím ťa, ešte nič nehovor. Chceme jej tú správu oznámiť čo najopatrnejšie.“

Scout otupene prikývla, myseľ jej vírila. Stratila každého člena rodiny, ktorého kedy poznala – matku, keď sa predávkovala, starých rodičov, keď ju vyhodili z domu, manžela, keď ukázal svoju pravú tvár... a teraz milovanú sestričku.

Všetci ťa opustia.

Norman otvoril dvere kancelárie a Scout vyšla na roztrasených nohách na chodbu. O sekundu neskôr starý otec zvolal: „Scout je tu!“

Nasledovalo dunenie krokov a po schodoch zbehla vytiahnutá chudá postava, dlhé blond vlasy za ňou poletovali ako stuhy. „Scout!“

„Lizzie.“

Trinástočné dievča ostro vybralo zákrutu okolo schodiska, takmer sa v ponožkách šmyklo priamo do steny, a vrhlo sa Scout okolo krku. Starý otec zachránil sušienky práve včas, a tak mala Scout voľnú ruku, aby objala sestrinu štíhlu postavu a zaborila tvár do jej vlasov. Voňala ako melónový šampón a ten odporne sladký parfum, ktorý tínedžerky milovali.

Bola to tá najlepšia vôňa na svete.

„Chýbala si mi,“ zašepkala Scout a bojovala so slzami. „Tak veľmi.“

„Aj ty si mi chýbala. Nemala by si stále toľko pracovať.“ Lizzie sa odtiahla a pozrela na ňu. Veľké zelené oči, ktoré zdedila po ich matke, žiarili úprimnosťou. „Povedz šéfke, že potrebuješ viac času pre svoju sestru.“

Scout cítila, ako sa v jej vnútri prebúdza čosi horúce a zúrivé. Ubíjalo ju, že Lizzie verí, že uprednostňovala prácu pred spoločným časom s ňou, hoci za to všetko mohli ich starí rodičia, ktorí tomu všetkému veľili so železnou päsťou.

Pretože si myslia, že máš na ňu zlý vplyv. Že si zlý človek. Presne ako tvoja matka.

„Pokúsim sa. Sľubujem,“ povedala a zastrčila sestru prameň vlasov za ucho. „Si pre mňa tá najdôležitejšia osoba na svete.“

Lizzina tvár sa rozžiarila. Napriek tomu, že od minulého mesiaca bola oficiálne tínedžerka, stále v nej bolo niečo detské. Niečo také milé, otvorené a desivo naivné. Okolo srdca nemala žiadny múr ani jednú tehlu, čo Scout pekelné desilo. Čo ak jej jedného dňa niekto ublíži? Čo ak niekto uvidí tú jej láskavosť a zneužije ju?

Čo ak ju odvedú preč a ona na Scout úplne zabudne?

To nesmieš dopustiť.

2

Nasledujúci pondelok sa Scout motala po kancelárii Labiek v meste, keď jej zazvonil mobil. Volala jej Isla. To bolo zvláštne, pretože len pred tridsiatimi minútami odišla na fotenie pre jedného z ich klientov.

„Ahoj, čo sa deje? Zabudla si si niečo?“

„Nie, ide o Dani. Má črevnú chrípku.“ Isla si vzdychla. „Poslali ju domov zo školy a teraz vracia ostošeť. Nechcem ju nechať samu, najmä preto, že si ešte stále zvyká na nové miesto.“

Isla a jej mladšia sestra Dani sa k Theovi nasťahovali pred niekoľkými týždňami a tínedžerke trvalo, kým sa zabývala. „Ako ti môžem pomôcť?“

„Je nejaká šanca, že by si mohla ísť na to fotenie namiesto mňa? Je to pre ten luxusný šampón pre zvieratá, najali si asi desať zvieracích influencerov. Je to veľká vec a dobrá príležitosť, ako zviditeľniť naše meno.“

Scout nastražila uši. Bola to jej šanca predviesť sa. Mohla pomôcť Isle z problémov a získať skúsenosti s prácou, ktorú by robila, ak by ju povýšili.

Žiadne ak by... Keď! Mysli pozitívne.

„Určite.“

„Ďakujem. Ohromne by mi to pomohlo,“ povedala Isla. „Naozaj si nechcem nechať ujsť takú dobrú príležitosť nadviazať kontakty.“

„Žiadny problém. Jediná osoba, ktorú sme mali dohodnutú na dnešné popoludnie, mi pred chvíľou volala, či by sme to nemohli presunúť na zajtra, takže som chcela dohnať e-maily a komentáre na Instagrame, ale to môže počkať.“

„Si najlepšia. Máš to u mňa.“ Isla ju inštruovala, kde v jej mailovej schránke nájde podrobnosti o fotofovaní. „Dozajtra som určite naspäť. Zavolaj mi, prosím, keby bol s niečím problém.“

„Zavolám. Dúfam, že Dani bude čoskoro lepšie.“

Scout ukončila hovor ešte viac nadšená zo svojho dňa ako zvyčajne. Takto sa cítia ľudia, ktorí majú radi svoju prácu? Páni. Keby tak vedela skôr, že je možné nájsť si prácu, ktorá z človeka nevysáva všetok život. Hoci to bolo pravdepodobne preto, že vždy brala akúkoľvek prácu, ktorá sa jej naskytla, namiesto toho, aby hľadala niečo, v čom by mohla realizovať svoje vášne.

V skutočnosti Scout nemala veľa vášní. Milovala oblečenie, ale chýbal jej správny rečový prejav, aby mohla pracovať v obchode, a veľmi ju bavili videohry, ale nemala ani zďaleka takú kvalifikáciu, aká sa vyžadovala pre prácu v tomto odvetví. Bol zázrak, že vôbec dokončila strednú školu. A vždy milovala zvieratá, ale z jednej hroznej práce v obchode so zvieratami ju vyhodili za to, že odmietla predať morča mužovi, ktorý agresívne ťukal na sklo, pretože sa bála, že sa o zviera nebude patrične starať.

Teraz sa však všetko zmenilo.

Pozbierala si veci, vyšla z kancelárie a zamierila k metru. Isla jej stále prízvukovala, že si môže vziať taxík a zaplatiť ho z firemnej kreditky, ale Scout bola zvyknutá na metro a často to bolo aj rýchlejšie, ak ste išli len v rámci Manhattanu.

Počas jazdy si postupne pripomenula informácie o ich klientke.

Sasha Frise bola bišónik a v agentúre mala status stúpajúcej hviezdy, čo znamenalo, že na sociálnych sieťach bola niekde medzi nula až dvoma rokmi a mala minimálne stotisíc sledovateľov. Sashina majiteľka, žena menom Gina Caravellová, sa preslávila tým, že svojho huňatého psíka obliekala do farebných outfitov a fotila ho všelikde po Brooklyne. Najnovšiu vlnu slávy priniesli profilu videá na TikToku, na ktorých mala na sebe Sasha oblečenie a doplnky s leopardím vzorom a hrala scény na zvukové záznamy Fran Drescherovej zo seriálu *Pestúnka Franny*.

Scout TikTok veľmi nechápala. Práve keď ju niečo začalo zaujímať, video sa skončilo. Navyše ju znepokojovali niektoré mylné informácie na tejto platforme, ako napríklad zvrátená kultúra diét, ktorú jej raz ukázala Lizzie. „Detoxikačné“ nápoje, to určite.

Lenže práve preto sa Isla rozhodla zamerať sa na online priestor pre domácich miláčikov – vďaka zvieratkám bolo všetko lepšie.

Scout vystúpila na určenej zastávke metra, prešla cez stanicu a vyšla na ulicu.

V žilách jej kolovalo vzrušenie spolu so zdravou dávkou nervozity.

Ešte nikdy neriešila žiadnu záležitosť s klientom mimo kancelárie. „To zvládneš,“ povedala si. „Buď ako Isla.“

Fotografovanie sa konalo v malom bývalom sklade v Chelsea. Scout tú adresu poznala, pretože tam bola niekoľkokrát v novej módnjej reštaurácii, ktorá dávala priestor rôznym začínajúcim talentovaným kuchárom, a raz, keď sa zmenila na nočný klub štylizovaný ako záhrada.

Rýchlym krokom sa vybrala po ulici smerom k skladu a cestou kontrolovala čas na telefóne. Fotenie už bude v plnom prúde, no ešte stále mohla urobiť dobrý dojem na prípadných klientov.

Hneď pri vchode do skladu sedel za stolom znuzene vyzerajúci mladík. Scout napísala svoje meno na malú kartičku s tlačným nápisom *host'* a potom ju muž zasunul do plastového obalu visiaceho na sýtožltej šnúrke.

„V prípade požiaru sú východy tu a tu,“ povedal monotónne, ukazujúc na dvoje dverí so svietiacimi nápismi nad nimi. „Toalety sú týmto smerom. Občerstvenie sa začne podávať o dvanástej. Ak by ste potrebovali čokoľvek iné, som tu celý deň.“

„To ste dnes povedali už veľakrát, však?“ Scout sa usmiala, prevliekla si šnúrku cez hlavu a vytiahla z nej vlasy.

„Tak nejak.“ Mladík neprítomne prikývol, pozornosť už opäť venoval mobilu.

Scout zamierila k miestu, kde bolo pripravené fotenie. Boli tam veľké svetlá a osvetľovacie dáždniky – pravdepodobne mali nejaký odborný názov, o ktorom však nemala páru – a ďalšie fotografické príslušenstvo.

Vyzeralo to, akoby pripravovali scénu na to, aby tam dostali všetky zvieratá naraz.

Scout si okamžite všimla Sashu Frise s jej majiteľkou Ginou. Chvíľu sa s ňou zdravila a obdivovala Sashin rozkošný outfit, ktorý sa skladal z leopardích topánočiek na predných labkách, trblietavého leopardieho obojka a malej čiernej parochne v štýle charakteristických vlín Fran Drescherovej. Fotenie zinscenovali tak, aby vyzeralo ako v luxusnom salóne – mali tam aj tie veľké strieborné sušiče, do ktorých človeku strčili celú hlavu, ružové stoličky, luster a dokonca aj kamienkami vykladaný fén. Jeden zo psov mal na hlave ružovú čiapku, ktorá sa zvykla dávať v päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch na natáčky.

Keď Ginu zavolali, aby priviedla Sashu na scénu, Scout ustúpila dozadu a sledovala dianie. Spoznala niekoľko influencerov vrátane neuveriteľne nádherného afganského chрта so srsťou farby šampanského a francúzskeho buldočka s červeným motýlikom, ktorý sa volal Pierre. Z prieskumu, ktorý si Scout urobila cestou, vyplynulo, že Sasha Frise tu vlastne patrila k tým menej známym hviezdám, čo bol pravdepodobne dôvod, prečo bola Isla z fotenia taká nadšená.

No skôr než sa stihla niekomu predstaviť, upútal jej pozornosť známy hlas. „Scout!“

Obrátila sa a zbadala, ako na ňu máva známa tvár, a tak zamierila rovno ku kútiku, kde sa zvieratá upravovali. „August, tak rada ťa vidím.“

August Merriweatherová mala žiarivoryšavé vlasy, pehy a veľké oči, vďaka ktorým vyzerala mladšia, než bola. Jej takmer detská tvár však zjavne nebola

prekážkou, keďže bola jednou z najvyhľadávanejších psích kaderničok na Manhattane.

„Bežne ťa na foteniach nevidám,“ povedala August. Práve pripevňovala strieborné mašle na naozaj veľkého a naozaj ružového pudla a načechrávala mu srst. „Aké milé prekvapenie.“

Scout bola pudlom očarená. Mal ten zvláštny zostrih, ktorý im občas robievajú, s veľkým chumáčom srsti okolo prednej časti tela, dvoma menšími chumáčmi na chrbte a jedným na konci chvosta a okolo každého členka, vďaka čomu vyzeral, akoby mal nejaké luxusné návleky na nohy.

„Je nádherná, však?“ rozplývala sa August. „To je Peony Parkerová.“

„Ach áno, bola mi povedomá.“ Peony bola jednou z najväčších zvieracích influenceriek v hre. „Vždy ma zaujímalo, prečo sa pudlíky strihajú práve takto.“

„Nuž, môžu sa strihať rôznymi spôsobmi. Toto sa volá kontinentálny strih,“ vysvetlila August a pokračovala v načechrávaní srsti na psej hrudi. Peony stála trpezlivo a vyzerala uvoľnene a spokojne. „Mnohé pudle však majú oveľa ľahšie udržiavateľné strihy, než je tento.“

„Stavím sa, že si to vyžaduje veľa práce.“

August prikývla. „Ak sa pudel prezentuje na výstave, často si to vyžaduje šesť až sedem hodín úprav deň pred podujatím. Ak výstava trvá celý víkend, môže to byť dokopy až dvadsať hodín.“

Scout zalapala po dychu. „To vážne?“

„Mhm. Moja krstná mama mala väčšinu môjho života štandardných pudlov a zbožňovala výstavy. Tam som si vlastne prvýkrát zamilovala starostlivosť

o psy.“ August na moment odstúpila, aby zhodnotila svoju prácu, potom sa zamračila a znovu sa pustila do zdokonaľovania jedného chumáča. „Tento strih vyzerá zvláštne, ale pudle boli pôvodne vyšľachtené na aportovanie vo vode, preto bol tento strih navrhnutý tak, aby minimalizoval odpor, keď boli vo vode, ale aj preto, aby ich zároveň udržal v teple na miestach, kde to potrebujú. Všimni si, že srst sa sústreďuje okolo kíbov a tam, kde sa nachádzajú ich životne dôležité orgány. Guľa na špičke chvosta mala zabrániť omrzlinám.“

„To som netušila. To je fascinujúce.“

„Každý deň sa učíme niečo nové.“ August sa usmiala. „A vy, slečna Peony, ste konečne hotová.“

August a ďalšia žena zložili sučku zo stola, aby ju mohli odprevadiť na pľac. Scout sledovala, ako pes klusá bez vôdzky, dokonale vychovaný, zatiaľ čo niektoré iné zvieratá na fotení vyzerali, že sa nevedia zmestiť do kože.

„Je to skutočná profesionálka, však?“ žasla Scout.

„Peony? Ach áno. Kedysi chodievala na výstavy, je mimoriadne dobre vycvičená a má skvelú povahu.“ August začala pripravovať svoj pojazdný salón pre ďalšieho zákazníka. „Dost často som ju upravovala na podujatia. Jej majiteľka je milá, ale v poslednom čase ju trápí hrozná artritída a sama už nezvláda starostlivosť na výstavnej úrovni. Snažila som sa ju presvedčiť, aby Peony nechala narásť srst a prešla na menej náročný strih.“

„Bez úspechu?“

„Ehm, veru áno. Ak chceš byť súčasťou komunity okolo psích výstav, perfekcionizmus je prakticky nevyhnutnou podmienkou.“ August sa zasmiala. „Tak-

že by som bola pokrytec, keby som sa na to príliš sťažovala.“

Scout nemala ani poňatia, aké to je. K perfekcionizmu mala tak ďaleko, ako to len bolo možné. Väčšinu dní sa riadila mottom „stačí, že je to hotové“. V skutočnosti bola jej latka pri plnení pracovných povinností nastavená tak nízko, že by o ňu mohla zakopnúť. Načo si vyrábať zbytočné sklamanie kladením vyšších cieľov?

Predpokladala, že ľudia ako August ani pri vyšších cieľoch nenarážali na sklamanie. Boli predurčení na úspech. Scout však musela byť realistka. Práve teraz bola dokonalosť rozprávkou. Mýtom. S radosťou by sa uspokojila s jediným povýšením v kariére a s vyriešením toho, ako zabrániť, aby jej sestru odviekli do Kalifornie.

„August,“ ozvala sa žena v elegantných nohavičiach, pruhovanej blúzke a červenohnedých mokasinách, ktorá držala v ruke písacie dosky. „Môžeš mi tu s niečím pomôcť?“

Jeden z menších psov sa trochu pochytil s Pierrom, ktorý mal toľko energie, že ledva obsedel. Sasha Frise začala pri tom rozruchu štekať a Peony len hľadela do prázdna, akoby chcela povedať *pche, amatéri*.

„Vravela som im, že to je priveľa psov na jedno fotenie,“ utrúsila August a odopla si kožený opasok s kaderníckym náčiním a najrôznejšími kefami. „To, že doma sedia pokojne dosť dlho na to, aby ich majiteľ vyfotil na iPhone, neznamená, že sú takí vycvičení, aby zvládli účasť na niečom takomto. Nevykašľala som sa na prácu cvičiteľky len tak pre nič za nič.“

August sa vybrala k žene, aby jej pomohla, no cestou si nahnevane mrmlala popod nos. Gina so zvráteným nosom podišla k Scout.

„Bez urážky, ale celá táto záležitosť je jeden veľký cirкус,“ povedala. Kučeravú hrivu mala dnes ešte strapatejšiu a v ušiach sa jej vynímali mohutné zlaté náušnice. Oblečená bola ako z deväťdesiatych rokov, takže bolo na prvý pohľad jasné, kde sa berie inšpirácia pre tiktokový šatník Sashe Frise. „Viac organizácie som videla aj počas výpredajového šialenstva v obchodoch.“

Scout si zahryzla do pery. Gina mala pravdu. Zdalo sa, že fotografka aj žena, ktorá zrejme riadila fotenie, majú problém zvládnuť všetky zvieratá. August sa snažila, ako sa dalo, ale vyzerala preťažená a ťahalo ju to tromi smermi naraz, keď sa snažili upokojiť malého čierneho psíka aj Pierra, ako aj zastaviť zvedavú teriérku, ktorá terorizovala úbohú čivavu tým, že jej opakovane a nadšene oňuchávala intímne partie.

„Svätá pravda,“ súhlasila Scout zamračene.

„Počuj, keď už si tu,“ povedala Gina, „zúfalo si potrebujem zapáliť. Dohliadla by si mi na Sashu, kým budem vonku?“

Scout preglgla. Vzhľadom na to, ako sa veci momentálne vyvíjali, sa jej to zdalo ako veľká zodpovednosť, najmä preto, že Sashu stretla len párkrát. Nemohla však odmietnuť klientku, hlavne keď zastupovala Islu.

„Pravdaže,“ odvetila a sebaisto prikývla. „Nemusíš sa ponáhľať.“

Sotva stihla žmurknúť, Gina už bola vonku. Zjavne nemala žiadny problém nechať svojho psa v cu-

dzích rukách, a to ani počas takéhoto cirkusu, ako to nazvala. Scout sa zamračila. Nezdalo sa jej to najzodpovednejšie.

To hovorí žena, ktorá nedokáže udržať pri živote ani kaktus.

Kritický hlas v jej hlave bol však trochu nespravodlivý. Rastliny boli chúlостivé a snažiť sa v jej byte s jedným oknom čokoľvek pestovať bola vopred prehratá bitka. Ťažko by sa ju dalo označiť za nezodpovednú len preto, že zabila jednu či dve rastliny. Alebo päť.

Sklapni, mozog.

Na chvíľu sa zdalo, že sa všetko upokojí. Pierre poslušne sedel pred August, jazyk mu spokojne visel z papule a dvíhal jednu labku v nádeji, že dostane maškrtu, ktorých mala August plné vrecko. Čivavu zachránili pred neodbytnou oňuchávačkou a Peony bola v presne rovnakej polohe ako predtým. „Takto vyzerá skutočne schopná žena,“ povedala si Scout s povzdychom. August mala veľmi rada a všetky tri – vrátane Isly – sa stali dobrými kamarátkami, keďže spolu trávili veľa času pri práci v tom istom odvetví.

Isla si často objednávala Augustine kadernícke služby a August sa vždy zmienila o Labkách v meste, ak narazila na potenciálneho klienta. Raz za dva mesiace chodievali všetky na večeru, aby sa porozprávali o obchode a osobných veciach, a Scout sa na to zakaždým tešila.

Napriek tomu nebolo ľahké byť tá najneschopnejšia z nich troch. Isla a August boli odvážne podnikateľky s veľkými nápismi a plánmi, ako sa presadiť vo svete. Mali toho veľa spoločného – dravosť, inteli-

genciu a ambície – a Scout bola presný opak a navyše skôr zamestnankyňa ako podnikateľka.

Niekoľko, kto nikdy nemal vlastné sny.

„Prestaň! Nie!“

Pokojná chvíľka sa rozbila ako krištáľ o betón a Scout s hrôzou sledovala, ako vypukol chaos. Čivava sa zrazu rozzúrila a s vycerenými zubami sa vrhla na sučku, ktorá jej čuchala rozkrok. Skočila jej po chvoste, sučka zapišťala a uskočila dozadu do jedného z vysokých sušičov, ktorý sa rozkýval, prevrátil a napokon padol na chvost afganského chrta, ktorý vyľakane zapišťal.

Zdalo sa, že všetky psy naraz zošaleli, pravda, okrem Peony, ktorá od všetkého toho chaosu jednoducho odišla, akoby nemohla uveriť, že ju nútia pracovať v takýchto podmienkach. Pierre začal pobehať do kruhu a šikovne sa vyhýbal Augustiným rukám, až napokon narazil do stola, na ktorom stála nádoba naplnená nejakou hustou modrou tekutinou.

Mala vyzeráť ako obrovská luxusná fľaša šampónu. Keď sa však prevrátila a padla na zem, vrchnák odletel a modrá tekutina sa rozprskla širokým oblúkom, z ktorého by si Dexter cvrkol od vzrušenia. Nanešťastie zasiahla aj úbohého psa, ktorý stál najbližšie: Sashu.

„O-ou!“ Scout sa vrhla do psej mely, aby schmatla malú bielu sučku a zachránila ju pred modrým prívalom, skôr než napácha ešte viac škody, ale jej ňufák už mala celý pokrytý tým svinstvom.

Všade bolo plno ľudí, ktorí sa snažili psy pochytať a oddeliť. Čivava bola už úplne besná a jej pisklavý štekot sa odrážal od stien skladu.

Scout zdvihla Sashu do vzduchu, z labiek a huňatého chvosta jej kvapkala modrá farba. Ešte šťastie, že mala na predných labkách malé čižmičky. Zadné labky však vyzerali, akoby šliapla do šmolkovských zvratkov, nehovoriac o tom, že mala modré frkance po celých bokoch a ňufák si do toho svinstva namočila, keď sa ho snažila oňuchať.

„August, čo mám robiť?“ Scout držala sučku od seba, nechcela byť aj ona celá od farby.

„Daj ju do umývadla. Medzi mojimi vecami je aj nejaký psí šampón.“ August sa práve snažila skrotiť dvoch menších psíkov, zatiaľ čo fotografka to rovno vzdala a odišla preč. Zrejme mala na jeden deň drámy až-až. Ďalší dvaja majitelia držali svojich psov a nadržovali žene s doskami. Scout si všimla hlboké umývadlo neďaleko prípravného pultu a ponáhľala sa k nemu. Sasha, ktorú niesla na rukách, za sebou zanechávala cestičku z modrých kvapiek. Nech už sa za jej chrbtom dialo čokoľvek, vôbec to neznelo dobre a bola si istá, že jeden z majiteľov sa chystá z fotenia odísť.

„Asi toľko k nadväzovaniu kontaktov,“ zahundrala Scout Sashi, keď ju položila do umývadla. „Dobre, a teraz ťa poriadne vykúpeme.“

Pustila vodu a Sasha sa hneď pokúsila vyliezť z umývadla, ktoré bolo dosť vysoko na to, aby sa zranila, keby spadla.

„Nie, pekne tu zostaň.“ Scout ju držala na mieste, ako najlepšie vedela, ale tá malá potvorka sa vrtela ako červík. Voda jej stekala po srsti, no zdalo sa, že modrá tekutina sa nerozpúšťa. Musela rýchlo konať. „Sasha, nie! Zostaň! Pokoj!“ Jednou rukou ju pridržala a druhou sa načiahla za Augustinou súpravou.

Boli v nej desiatky vecí a fľaštičiek s najrôznejšími prípravkami na psiu srst', no skôr než Scout stihla jednu z nich uchopiť, Sasha sa jej vykrútila a vyliezla na okraj umývadla.

Scout zvýskla a v poslednej chvíli ju stihla zachytiť a vrátiť späť do umývadla, hoci teraz bola celá mokrá.

Aby toho nebolo málo, Sasha zavrtela celým svojím drobným telíčkom a dôkladne ju postriekala, takže jej biela blúzka mala teraz priesvitné mokré flaky a niekoľko modrých škvŕn od toho svinstva, ktoré sučke zafarbilo srst'.

„Panebože, prestaneš už?“ Tentoraz Sashu uchopila pevnejšie, uistila sa, že ju drží za obojok, aby ju nezranila, a voľnou rukou sa natiahla za seba po fľašu šampónu.

Všimla si nápis vedľa obrázka šťastného ružového psíka na etikete, ktorý oznamoval „čisté zloženie bezpečné pre psy“, otvorila uzáver a zhodnotila, že nemá zmysel umývať jej len zašpinené miesta a najlepšie bude vydrhnúť Sashu celú, keďže sa aj tak neustále vrtí.

„Dočerta, Gina, prečo si si musela ísť zapáliť práve teraz?“

Naliala šampón na Sashin chrbát a energicky ho začala šúčať, aby vytvorila penu. Lenže šampón vôbec nepenil. A navyše bol sýtoružový.

Scout zalapala po dychu a pozrela sa na fľaštičku pozornejšie. „Čisté zloženie bezpečné pre psy“ znamenalo bez škodlivých prísad, ale o šampóne nebolo nikde ani slovo. A potom si všimla na spodku fľaše dopísané fixkou „Peony“.

Bola to farba na srst'.

„Doriti.“ Scout sklopila zrak na Sashin chrbát, na ktorom sa teraz vynímal hrubý pruh ružovej farby. Vyzerala ako skunk, ktorý sa dal nalíčiť v Sephore. „Doriti, doriti, doriti!“

Odhodila fľašu nabok a zosilnila prúd vody v nádeji, že sa farba zmyje bez väčšej škody, lenže pruh ani trochu nevybledol. Sashina zvyčajne snehobiela srst' bola teraz ružová ako domček pre Barbie.

Scout sa v panike znova obzrela a tentoraz našla šampón. Fľaštička bola presne rovnakej veľkosti a značky ako farba, ale táto mala na sebe bublinky. Naliala poriadnu dávku na psí chrbát a snažila sa farbivo vydrhnúť.

„Prosím, umy sa. Prosím, prosím, prosím.“

Lenže farba odmietala vyblednúť. Scout sa tisli slzy do očí, keď videla, ako sa jej povýšenie stráca priamo pred očami. Keď sa všetky bublinky spláchli do odtoku, zastavila vodu. Sasha sa na ňu pozerala, premočená a zdanlivo o polovicu menšia ako predtým, a triasla sa ako osika.

Ružový pruh bol neprehliadnuteľný.

„Zišlo to všetko?“ August podišla k nej a zalapala po dychu. „Čo si to urobila?“

„Pomýlila som sa. Ten šampón...“ *Ako môžeš byť až takáto nemožná?* „Poplietla som fľaštičky.“

August vzala zo stolíka uterák, zabalila doň sučku a osušila ju, zatiaľ čo Sasha sa pozerala na Scout, akoby jej ukradla obed.

„Povedz mi, že sa to dá umyť,“ prosila Scout. „Že ju stačí párkrát vydrhnúť a bude ako nová.“

„To je nezmývateľná farba,“ povedala August, práve keď sa Gina vrátila do skladu. „Bude ju musieť oholiť, ak sa toho chce zbaviť.“

„To je môj koniec,“ zastonala Scout a sklonila hlavu do dlaní. „Úplný koniec.“

Scout práve sedela v taxíku smerom do kancelárie Labiek v meste, keď jej zavolala Isla, aby zistila, čo sa stalo.

„Nechápem, čo sa to tam udialo.“ Isla si vzdychla. Znela vyčerpane. „Môžeš mi vysvetliť, ako to celé prebiehalo?“

„Je mi to veľmi ľúto. Spanikárila som, lebo Gina mi nechala na starosti Sashu a...“

Chceš mať v opatere sestru a nedokážeš sa ani na tri sekundy postarať o psa, ktorý je veľký ako bochník chleba, bez toho, aby si to posrala?

„Fľaša od šampónu a fľaša od farby vyzerali úplne rovnako. Bol to hrozný omyl.“ Scout si prešla rukou po tvári.

„Prečo ňa vôbec zavolali, aby si umyla psa? To je absurdné. Znie to, akoby sa fotenie úplne vymklo spod kontroly. Už sa mi ozval jeden z majiteľov, s ktorým som rokovala, a je poriadne našťvaný z toho, ako sa to riešilo.“ Isla nespokojne tľoskla. „Nikdy nemali mať toľko psov pohromade na takom malom priestore.“

To znelo nádejne. Možno Isla nezvalí všetku vinu na ňu.

„Ako je na tom Gina?“ spýtala sa Scout, lebo vedela, že s ňou už volala.

Na druhej strane telefónu na okamih zavládlo ticho, kým Isla odvetila: „Je nasratá. Akože mega nasratá.“

„To je pochopiteľné.“ Scout prikývla. „Kráľovsky som to pokašľala.“

„Sasha má ísť budúci týždeň na fotenie Živých labiek. To je pre nás obrovská vec.“

Scout zovrelo žalúdok a na chvíľu mala pocit, že znovu uvidí latte a croissant, ktoré mala na raňajky.

„Môžeme zohnať náhradu?“ spýtala sa a v hlave jej vírili myšlienky, ako to zachrániť. Dnešné fotenie sa skončilo fiaskom a teraz by mohli prísť aj o Živé labky.

To bol pravý opak toho, čo Scout potrebovala, aby si zaistila povýšenie. Nehovoriac o tom, ako mizerne sa cítila za to, že sklamala Islu.

„Poznáš dobre vycvičeného bišóna, ktorý nemá nič lepšie na práci?“ spýtala sa Isla s neveselým smiechom.

„Vlastne áno.“

„Vážne?“

„Ehm, áno.“

Kriste, čo to práve navrhla?

Psí dvojník, o ktorom totiž hovorila, bol chľapatou pýchou a radosťou jej manžela. A ten Scout s najväčšou pravdepodobnosťou nechcel už nikdy vidieť, mierne povedané. Dočerta, veď si ani ona nebola istá, či chce vidieť jeho.

Ak by však Isle vyšla v ústrety a pomohla zachrániť túto dôležitú príležitosť na prezentáciu ich firmy – nehovoriac o tom, že by sa pokúsila napraviť svoj pošramotený vzťah s klientkou Ginou –, možno by predsa len nevypadla z hry o povýšenie.

A čo bolo dôležitejšie, chcela sama sebe dokázať, že to všetko zvládne. Pretože ak mala mať niekedy šancu presvedčiť starých rodičov, že si môže vziať Lizzie do opatery a poskytnúť jej šťastný a stabilný život, aký si zaslúži, musela byť dokonalou a funk-

čnou dospeláčkou. A k tomu patrilo aj naprávanie vlastných chýb.

„Pamätáš si na Laneovho psa...?“

„Čože?“ zapišťala Isla. „Lane? Akože tvoj bývalý manžel Lane? Chlap, ktorý si ťa vzal len preto, aby ťa držal doma ako prekliatu trofej na policičke, namiesto toho, aby ti dovolil byť súčasťou svojho života? Ten Lane?“

Scout si vzdychla. „Chceš tento problém vyriešiť, alebo nie? To, ako sa s ním dohodnem, už nechaj na mňa.“

„Ani neviem, či je výmena psov možná,“ povedala Isla. „Je to na hranici etiky, ak nie rovno v rozpore s ňou.“

Zdalo sa však, že ju to zaujalo. Jej malá spoločnosť si nemohla dovoliť prísť o takú dôležitú zákazku, nehovoriac o tom, že Sasha a Gina boli ich najväčšími klientkami. Ak by odišli, bola by to obrovská rana.

Ružový pes nebol ideálny. Ani zďaleka. No namiesto toho, aby si Scout opäť nadávala za to, ako to pokašľala, rozhodla sa premýšľať trochu nekonvenčne. Musela to napraviť.

Aj za cenu, že sa možno vystaví nebezpečenstvu. „Dovoľ mi porozprávať sa s Laneom,“ povedala Isla. „Je tu možnosť, že ma aj tak odmietne. A ty sa porozprávaj s Ginou. Možno sa nám podarí získať na toto jedno natáčanie dvojníka a bude to naše malé tajomstvo.“

„Dobre. Porozprávame sa, ale ešte nebudeme robiť žiadne rozhodnutia. Potrebujem nejaký čas, aby som to strávila.“

„Je mi to naozaj ľúto, Isla.“

„To je v poriadku,“ odvetila Isla podporujúco, hoci znela, že je na konci síl. „Vyríšime to.“

Scout ukončila hovor a zadívala sa na zhasnutú obrazovku svojho telefónu, odkiaľ na ňu hľadel jej odraz so zvrášteným čelom a zovretými perami.

Ísť za manželom bolo to posledné, čo by chcela urobiť.

Keď totiž pred piatimi rokmi odchádzala z bytu Lanea Hallidaya, možno mala slzy v očiach a hrču v hrdle, ale nikdy nemala v úmysle vrátiť sa. Scout zažila v živote veľa neúspechov – v škole, v rodine, v niektorých z jej početných zamestnaní. No jediné zlyhanie, ktoré ju takmer nadobro zlomilo, bolo jej nešťastné manželstvo s Laneom.

Už predsa nemáš čo stratiť, ak sa ho spýtaš.

Prinajhoršom by skončila presne v tej istej situácii, v ktorej bola teraz. V tom prípade by sa pokúsila nájsť iného psa. Lenže Scout vedela, že Laneova sučka s veselým menom Twinkle Stardust bude dokonalá. Bol to skvost. Dobře vychovaná, milá a priateľská ku každému, koho stretla.

Dokonalé riešenie tohto problému.

„Prepáčte.“ Scout sa naklonila dopredu, aby upútala taxikárovu pozornosť. „Potrebujem zmeniť cieľovú adresu.“

Z hlavy mu nadiktovala ulicu a číslo domu, akoby v nej mala túto informáciu vyrytú už navždy. Laneov byt – miesto, kde žila ako jeho manželka jediný blažený mesiac. Teda tri blažené týždne a jeden totálne katastrofálny týždeň. Oprela sa dozadu a pritisla si ruku na hrud'. Srdce jej bilo o čosi rýchlejšie, pretože pri pomyslení na stretnutie s Laneom Hallidayom sa cítila ako... Bože, ani sama nevedela ako. Ako bom-

ba, ktorá sa chystá vybuchnúť? Ako plechovka koly, ktorou niekto poriadne zatriasol?

Ohňostroje a luxusné šampanské a hodvábne obliečky?

Možnosť D. Všetko z toho.

Vždy na ňu tak pôsobil, odkedy ho pristihla, ako na ňu hľadí, keď čakala na výťah v luxusnom kasíne. Učaroval jej. Uchvátil ju.

A hoci bol jej odchod od neho absolútne a stopercentne nevyhnutný, stále ho milovala celým srdcom.

3

Lane Halliday sa opieral na svojej kancelárskej stoličke, pohľad mal rozmazaný od toho, ako celé hodiny pozeral do obrazovky počítača. Nebolo až tak neskoro, ale do práce prišiel na svitaní. Väčšinu dní mal pocit, že keď prišiel, bola tma, a keď na konci dňa konečne zdvihol zrak, znovu bola tma.

Ale taký bol život podnikateľa v oblasti technológií. Práca, práca a ešte raz práca.

Práve preto si niekoľko dní v týždni brával so sebou do práce Twinkle Stardust, svoju bišónku, pretože nezniesol myšlienku, že by bola trinásť hodín denne sama doma. Prinajmenšom.

A áno, Twinkle Stardust bolo jej skutočné meno. To má za to, že súhlasil, aby jej ho vybrala jeho neter. Mal mať viac rozumu. Bolo všeobecne známe, že deti majú príšerný vkus na mená.

Star akoby vycítila, že na ňu Lane myslí, zdvihla svoju načechrenú bielu hlavu z útulného pelechu v kúte kancelárie. Mala tam aj svoje deky, hračky a všetko možné. To bola jedna z výhod práce vo vlastnom podniku – mohol si presadiť akékoľvek pravidlá týkajúce sa domácich zvierat. Celá budova bo-